

pama. Seal üidis määr meelepahhandusega: „Kas se on teie meleparranduse töö? oh, õnsaksamata lei, kes ühhe kaña pärrast patto paelo taggasi langete!“ Reinowadder lastis kaña suust ja ütles: sedda teggin süggawas mõttes üsna inge teadmata. — Tee: käijadele tulli nüüd üks sild wästo, Reinowadder jäi silla peale seisma, nälpas leelt ja wahtis üksi silmi kañade pole taggasi. Sedda nähhes, ütles Irmabbe sõideldes: „Eel! kus teile silmad jälle lusiwad? toho! täitmata loom!“ Reinowadder kostis: „Ärga eksitage mind palwes; mõttes pallusin praego kaña ingede eest, mis tännini miño läbbi otsa on sanud.“ — Wimalis jõueñid neñnad ku inga linna liggi, jakui Reinowadder ku inga lossi ning aujärke eemalt näggi, läks ta meel nutrats ja suur kartus assus ta süddamesse.

Suin lõppetame täñawo Reinowadderi juttu, ja mitmesuggused mõtted formawad meil süddant, sest kes essimist korda oma kirja rahwa ette toob, sowib ta teada sada ludda sõnumid wästo wõetaks? Kui nüüd aosta pikkusel targemate ja rumalamade kõnne Reinowadderi jutto ülle meie kõrwu tõuseb, ja laitsjaid kah ewõrra enām ei olle kui kiitjaid, siis ehl añame aega möda weel juttule lissa, mis muido seisma jääb. Et leelt ja kirja parremine ei oõsta, selle pärrast pallume luggejade kaest andeks, ja tahhame irjaeksimise patto eest sedda nuhtlust kannatada, mis tmäär rebbasele peale panni. Agga kus on üks sõbralik lellepoeg, kes meile pãjje witsa leiab?! —

Reinowadder Rebbane.

üks ennemuistene jut. (Vissandit.)

4.

Sõnum kulutas kuñinga linnas Reinowadderi tullikut, seal ruttas iggaüks — suur ja weike tedda watama; pissut sõbramelelisi, surem ossa enāmist kõik waenlased. Reinowadder ei piddand neist suuremad luggu, waid astus julge wiisaka sammoga Irmabbeme seltsis ulitsad möda eddasi otsego kuñinga oma poeg ehl üks odetud suurtsuggu wõeras. Kor-

